

Gregal, continua el desgavell

La caiguda del Consorci d'Editors Valenciana encara no té solució. Els autors que hi van publicar no cobren, mentre que els llibres continuen a la venda i la Caixa Provincial d'Estalvis de València, principal creditor, ha començat les accions legals en contra, de manera purament simbòlica.

Pel mes de juny de l'any 1988 molts dels autors que havien publicat llibres en l'editorial Consorci d'Editors Valencians començaren a rebre cartes on se'ls indicava que l'empresa tenia problemes i que no cobrarien puntualment els seus drets d'autor. La situació va estranyar tothom, perquè Gregal, la més popular de les col·leccions formades pel consorci, partia com a pionera en el món de la publicació d'obres didàctiques en valencià i oferia també tot un seguit de publicacions juvenils que els mestres recomanaven d'una punta a l'altra del País Valencià. Però, inexplicable o no, la crisi era real, i tota una sèrie d'esdeveniments precipitaren la ruptura entre el responsable màxim de l'editorial, Juan de Dios Leal, i els seus escriptors.

Leal no va admetre en cap moment que l'editorial funcionara malament i continuava evitant parlar amb la premsa i els autors. No obstant això, els deutes creixien i la Caixa Provincial de València, de la qual havia estat conseller Juan de Dios Leal, arribà a demanar 160 milions. Així les coses, els escriptors decidiren unir-se per reclamar els diners que els devien i per denunciar que els llibres, tant de text com de lectura, continuaven venent-se. Per tal d'embolicar un poc més la troca, als primers requeriments que se li feren, Leal va respondre amb una situació de parador desconegut.

Amb l'endèmica lentitud judicial com a aliada, la situació anà allargant-se sense que hi haguera cap novetat, fins que, el passat 26 d'abril, la Caixa d'Estalvis Provincial de Valèn-

Dalt, Juan de Dios Leal. Baix, els llibres de Gregal a la venda.

HAFA GIL

cia presentà davant el jutjat número 12 de València una demanda de fallida forçosa contra el Consorci. La fallida implicava que el jutjat havia de nomenar un administrador per tal de controlar els ingressos de l'editorial i assegurar-se que anaven a parar a mans dels creditors. Però la demanda era només una operació d'imatge perquè la Caixa no ha presentat els poders necessaris perquè la fallida siga efectiva.

La Caixa Provincial assegurava amb aquesta maniobra el

manteniment de les bones relacions amb el seu ex-conseller Leal, i es preparava a la vegada per a la fusió amb la Caixa Provincial d'Alacant. La signatura del procés de fusió va realitzar-se quatre dies després i la fusió arribà el 2 de maig. Era l'única esperança per a una caixa devaluada que no podia mantenir-se i que, més que una fusió, havia patit una absorció forçada per part de la caixa alacantina, on figurava com a conseller l'aleshores polèmic president de la Di-

putació, Fernández Valenzuela.

La unió de les dues caixes és només un primer pas per tal que l'entitat resultant s'integre posteriorment en la Caixa d'Estalvis de la Mediterrània (CAM). La necessitat de portar els comptes tan sanejats com siga possible per afrontar un procés com aquest, que convertirà l'ens resultant en la quarta caixa més important de l'estat, provoca la demanda que la Caixa només ha presentat de manera simbòlica.

Ara, la intenció d'afegir-se a la fallida no té cap possibilitat de ser viable i les mateixes preguntes que ja es feien els autors (EL TEMPS, 299) continuen sense resposta ¿On van a parar els diners de les vendes dels llibres? ¿Per què algunes distribuïdores encara tenen llibres de Gregal? Els autors, impotents, es troben amb la seua obra paralytzada i sense rebre els seus diners, però Leal, de moment i ja passen tres anys, continua sense donar resposta.

Jordi Sebastià